

Tijdens de gezinsvakantie op een Spaanse camping hoopt Irene weer dichterbij haar man Jacco te komen. Maar dan zet een onverwachte ontmoeting alles in een ander daglicht...

LINDA VAN RIJN

COSTA BRAVA

LITERAIRE THRILLER

INKIJK EXEMPLAAR

Costa Brava

INKIJK EXEMPLAAR

INKIJK EXEMPLAAR

Linda van Rijn

Costa Brava

Literaire thriller

INKIJK EXEMPLAAR

INKIJK EXEMPLAAR

HOOFDSTUK 1

MET WIJDOPEN OGEN STAARDE IRENE VAN HOUT NAAR het plafond. Het was warm in de slaapkamer. Het zuchtje wind dat via het openstaande dakraam naar binnen kwam, bracht amper verkoeling. De eerste hittegolf van het jaar was een feit, en dan was het nog niet eens half juni. De zomer was vroeg ingevallen dit jaar. Van Irene hoefde die extreme warmte niet. Ze hield van zonnige oorden, van blote benen onder een jurkje, van zomeravonden in de tuin. Maar nu het al dagenlang meer dan 27 graden was, was het 's nachts in hun zolderkamer om te smoren. Ze wierp een blik op de digitale klok van de wekkerradio. 3.19 uur. Ze was klaarwakker. Ze keek opzij, naast haar was Jacco in diepe slaap, zijn laken opgetrokken tot zijn kin. Hij sliep altijd overal doorheen, een eigenschap waar ze weleens jaloers op was, zeker toen de kinderen kleiner

waren en zij opdraaide voor de nachten. Hoewel ze niet te veel mocht klagen, want er stond tegenover dat hij haar vaak had laten uitslapen als Nikki of Stef haar weer eens de halve nacht wakker had gehouden. Ze glimlachte even. Vreemd hoe de babytijd inmiddels als een ander leven voelde, veel langer geleden dan de zeven jaar die was verstreken sinds de geboorte van Stef.

Een tijdje bleef Irene op haar rug liggen, toen hees ze zichzelf omhoog, verschikte haar kussen en ging met haar rug tegen de wand zitten. Ze wist niet eens precies waarvan ze wakker was geworden. Misschien kwam het door de warmte, misschien doordat het druk was in haar hoofd. Zoals elk jaar als de vakantie naderde, moesten er nog tig dingen worden afgerond. ‘Lekker veel vakantie’, kreeg ze vaak te horen als ze vertelde dat ze in het onderwijs werkte. Maar de keerzijde was dat ze in de andere weken voortdurend over haar uren heen ging. Zeker nu het nog maar vier weken duurde tot de zomervakantie en de ene na de andere student zich meldde voor advies en begeleiding – of, zoals haar afgelopen week al een paar keer was overkomen, woedend haar kantoor binnenstormde en eiste dat de school zou zorgen voor een diploma of overgang naar het volgende jaar. Mbo-studenten waren vaak een leuke, maar soms een pittige doelgroep, had ze samen met haar collega’s maar weer eens vastgesteld. En de docenten verwezen maar al te graag naar de studentenbegeleider, Irene.

Ze merkte dat haar gedachten alweer op volle toeren begonnen te draaien. Twee studenten van de opleiding Zorg en Welzijn wilden geëxcuseerd worden voor hun zware onvoldoendes, omdat ze op hun stage naar eigen zeggen waren lastiggevalen door cliënten van

de zorginstelling, een verhaal waar Irene na haar eigen onderzoek niets van geloofde. Ook omdat de verhalen van de studenten voortdurend veranderden en hun cijferlijst er voorafgaand aan de stage ook al niet best uit had gezien. Maar nu had ze al een paar keer de ouders aan de telefoon gehad. Ze was heus wel wat gewend, maar de dreigementen die de vader van een van de twee de wereld in had geslingerd, waren niet mals. Dat hij de hele school voor de rechter zou slepen, was nog de mildste bedreiging. Gelukkig wist Irene dat ze kon rekenen op de steun van Wilco, de directeur, maar toch hield de hele zaak haar meer bezig dan ze eigenlijk wilde. Ook nu, midden in de nacht, gleden haar gedachten er weer naartoe.

De klok versprong naar 3.20 uur. Irene staarde ernaar. 3.21. 3.22. Hoe later het werd, hoe meer ze de slaap voelde verdwijnen. Ze sloeg haar laken terug en liep naar de badkamer om een slokje water te drinken. Daarna kroop ze weer in bed. Met het wegglijden van de slaap nam haar frustratie toe. Morgen – vandaag, welbeschouwd – was het donderdag, doorgaans de drukste dag. Hoeveel koffie ze ook zou drinken, het slaapgebrek zou haar scherpte kosten. Zeker nu moest ze alert zijn om de tientallen vragen van de studenten te pareren. En dan had ze ook nog vier afspraken met ouders staan. Ze blikte even opzij naar Jacco. Het was eigenlijk haar beurt om Nikki en Stef van de naschoolse opvang te halen, maar ze hoopte dat Jacco het kon doen, zodat ze tot laat kon werken.

Hoewel, die kans was niet zo groot. In de afgelopen weken was Jacco maar een paar keer thuis geweest voor sluitingstijd van de opvang. In het ziekenhuis heerste vlak voor de vakantie ook topdrukke, omdat veel patiëntjes

nog even gezien moesten worden voor ze op vakantie gingen. En dan was er ook nog een kinderarts overspannen geraakt, waardoor Jacco diens patiënten deels moest overnemen. Ze vond het knap dat hij nooit klaagde over de drukte. ‘Gewoon doorwerken’, was zijn devies, en dat dat ten koste ging van de tijd die ze samen hadden, daaraan was Irene allang gewend. Dan had ze niet met een kinderarts moeten trouwen, en al helemaal niet met een bevlogen arts als Jacco.

Haar gedachten gleden terug naar morgen. Misschien kon ze haar schoonmoeder vragen om bij te springen, voor de tweede keer deze week.

Irene haalde diep adem. Het gepieker had ertoe geleid dat ze nu vrijwel zeker wist dat ze de slaap niet meer zou vatten. Als haar gedachten eenmaal op stoom kwamen, lieten ze zich niet makkelijk tot bedaren brengen. Ze sloot even haar ogen. Ze keek uit naar de zomervakantie. Tijd om uit te rusten. Tijd voor elkaar. Eindelijk ontspannen. Weer eens praten over meer dan alleen de praktische invulling van hun leven, over wie Nikki naar paardrijles zou brengen en wie er op zaterdag meeding naar Stefs hockeywedstrijd. Over wie er boodschappen deed en wat er gekookt moest worden.

Ze slaakte een zucht en liet zich een beetje onderuitzakken. Via het raam gleed opnieuw een kleine windvlaag naar binnen en Irene draaide haar hoofd ernaartoe, blij met het zuchtje verkoeling. Ze pakte haar telefoon van het nachtkastje, maar natuurlijk had ze geen berichten. Ongeïnteresseerd opende ze eerst Facebook en daarna Instagram, maar al snel legde ze het toestel weer aan de kant. Haar hoop op slaap was al zo goed als vervlogen, maar als

ze ook nog op haar mobiel zou gaan kijken, wist ze in elk geval zeker dat ze niet nog een uurtje zou kunnen meepakken. Ze vroeg zich af waarom ze dat ding überhaupt 's avonds mee naar boven nam.

Ze keek weer opzij. Iets had haar aandacht getrokken, maar ze wist niet precies wat. Een lichtje dat ze vanuit haar ooghoek zag. Ze kneep haar ogen samen en liet haar blik door de kamer gaan, maar ze moest het zich toch hebben verbeeld. Jacco mompelde iets in zijn slaap en draaide zich om, zijn gezicht naar haar toe. Toen zag ze het lichtje weer.

Ze keek verbaasd. Het was afkomstig van Jacco's telefoon. Zijn mobiel lag zoals gewoonlijk naast zijn bed, het scherm naar boven gedraaid. Het verwonderde Irene dat het toestel aanstond, omdat het Jacco's gewoonte was het ding op 'niet storen' te zetten voor hij ging slapen, tenzij hij dienst had natuurlijk. Dat had hij nu echter niet. Opnieuw lichtte het schermpje op. Irene trok haar wenkbrauwen op, terwijl ze zich afvroeg wie er midden in de nacht zo driftig aan het whatsappen was. Zou er iets aan de hand zijn in het ziekenhuis? Was er een collega die hem nodig had? Dat zou wel uitzonderlijk zijn. Juist omdat de artsen al zo vaak aan het werk waren, was het een ongeschreven regel dat collega's elkaar met rust lieten als ze vrij waren. Maar aan de andere kant: met de recente onderbezetting was 'vrij' een relatief begrip geworden.

Weer kwam er een berichtje binnen, zag ze aan het oplichten van het scherm. Het was tegen haar gewoonte om Jacco's berichten te lezen, maar wat als er echt iets aan de hand was? Ze aarzelde nog even, maar boog zich toen over haar slapende man heen om zijn telefoon te pakken.

Vrijwel meteen kreeg ze een vreemd gevoel. In plaats van het groene logo van WhatsApp zag ze een blauw logo in beeld. Ze herkende het, een aantal leerlingen communiceerde op die manier met haar. Ze had echter niet verwacht dat Jacco gebruik zou maken van Messenger, de berichtendienst van Facebook. Vooral gezien het feit dat hij zijn Facebookaccount al jaren niet meer echt gebruikte.

Voorzichtig liet ze haar ogen over de regels gaan. Ze scrolde naar beneden, de rij berichten leek eindeloos. Het eerste was een halfuur geleden gestuurd en elk bericht bevatte ongeveer één zin. Ze sloot even haar ogen, knipperde vervolgens een paar keer en richtte haar aandacht opnieuw op de boodschappen. Haar mond was inmiddels kurkdroog geworden. Haar ogen hadden de woorden geregistreerd, maar het leek alsof haar hersenen weigerden de betekenis te aanvaarden. Alsof ze nog even wilden uitstellen wat onvermijdelijk op haar afkwam. Haar handen begonnen zo hard te trillen dat de telefoon op het matras gleeed. Ze pakte hem weer op, net toen er een nieuw bericht binnenkwam. Haar ademhaling ging nu schokkerig, het lukte haar hersenen niet langer om te weren wat niet meer te ontkennen viel. Irene drukte op de knop om het scherm te ontgrendelen. Ze kende de code, haar eigen verjaardag. Het moest door het trillen van haar hand komen dat ze hem niet goed intoetste, want de eerste keer werd de toegang geweigerd. Ze probeerde het opnieuw, en toen nog een keer. Verbijsterd staaarde ze naar het scherm. De code was gewijzigd.

Opnieuw sloot ze haar ogen. Woorden die ze net had gelezen begonnen rond te zingen in haar hoofd. Hard, gilend bijna. Ze knalden door haar gedachten en hoewel ze

uit alle macht probeerde een logische verklaring te formuleren, wist ze dat die er niet was. De woorden namen de overhand.

Met een ruk schoten haar ogen weer open. Ze herpakte zichzelf. Dit had geen zin, ze moest lezen wat er stond. Het zeker weten. Het tot zich laten doordringen.

Hoewel het scherm was vergrendeld, kon ze de berichten toch lezen.

Hé kanjer.

Ik kan alleen nog maar aan jou denken.

Slaap je?

Ik niet, je zit de hele tijd in mijn hoofd.

Ik denk al drie dagen aan je.

Aan je handen.

En je mond. Je geweldige mond.

Ik wil je nog een keer.

Geef alsjeblieft antwoord.

Achter veel berichten stonden smileys, alsof ze door een zestienjarige waren gestuurd. Irene slikte en vroeg zich een paar seconden lang af of ze dit wel serieus moest nemen. Was het een grap? Iemand die een lolletje uithaalde? Een foutje? Er klopte natuurlijk sowieso iets niet, met dat Facebookaccount dat Jacco niet gebruikte. Was hij per ongeluk ingelogd op het account van iemand anders? Zonder het zelf te weten?

Zelfs nu haar hoofd met pap gevuld leek te zijn, realiseerde ze zich dat het niet logisch was. Als het zwart-wit is en het staat in de wei, is er altijd een kans dat het een zebra is, zei Wim, een collega van haar, weleens. Maar ga er maar van uit dat het een koe is. En dat gold nu ook. De verklaring dat Jacco per ongeluk en onwetend op het

Facebookaccount van iemand anders actief was, en dan ook zonder het te weten de bijbehorende berichtenapp had geïnstalleerd, voelde als een veilige escape. Maar haar hersenen lieten zich niet voor de gek houden.

Ze keek naar de afzender. Alina. Geen achternaam. Ze kende geen Alina en voor zover ze wist kende Jacco ook geen Alina. Ze probeerde terug te gaan in haar hoofd, maar herinnerde zich echt niet dat hij het over iemand met die naam had gehad. Al zei dat op dit moment niets. Haar brein leek sowieso dienst te weigeren.

Opnieuw keek ze naar de berichten. Ze kon zichzelf van alles wijsmaken, maar er waren niet veel verschillende verklaringen mogelijk. Ze slikte een paar keer achter elkaar. Een straaltje zweet liep via haar nek naar beneden. Ze gloeide alsof ze koorts had, ondanks de hitte bleef ze rillen.

Drie dagen. Waar was Jacco drie dagen geleden geweest? Over het antwoord hoefde ze niet na te denken. In het ziekenhuis natuurlijk, zoals altijd. In haar hoofd ging ze terug in de tijd. Maandagavond. Ze had zelf tot vijf uur gewerkt en daarna had ze vlug Nikki en Stef uit de opvang gehaald. Thuis had ze gekookt – pasta? – en Nikki en Stef waren moe dus explosief geweest. Na het eten had ze hen snel onder de douche gezet en nog voor acht uur waren ze allebei onder zeil geweest. Dat wist ze omdat ze op dat tijdstip had vastgesteld dat ze nog vier uur extra werktijd had gehad en tegelijkertijd zo moe was geweest dat ze graag naar bed had gewild. Hoe laat Jacco was thuisgekomen wist ze niet meer. Ze pakte haar telefoon. Er waren geen berichten van maandagavond.

‘Alina’ was gestopt Jacco berichten te sturen. Irene

drukte opnieuw op de homebutton van de telefoon. Daar stonden ze, onder elkaar. Ze had ineens enorme hoofdpijn, tot lichtflitsen aan toe. Tegelijkertijd leek er diep vanbinnen iets te ontstaan dat sterker was dan zichzelf. Iets dat zich verspreidde vanuit haar buik. Ze trilde nu over haar hele lichaam. Het was niet alleen schok, en woede, het was ook angst. Alles wat ze had, het leven dat ze kende en waar ze van hield, stond dat nu op losse schroeven? Had hij een misstap gemaakt, of had hij iemand ontmoet met wie hij verder wilde? Hoelang was dit al aan de gang? Aan wie hoorde zijn hart, en zijn hoofd? Kon ze het hem vergeven?

Zoveel vragen, die zich in haar hoofd samenbalden tot een niet te stoppen draaikolk. Ze wilde schreeuwen, maar hield het geluid nog net binnen. De kinderen, schoot het door haar heen. Geen scène voor de kinderen. Op een of andere manier maakte die gedachte dat ze nu helemaal niet meer bewoog. Alsof ze was versteend, zo lag ze naast Jacco. Wat zou ze doen als het allemaal echt waar was? Als hij haar had bedrogen, als hij met deze Alina... Ze schudde haar hoofd en perste haar lippen op elkaar. Ze kon er niet eens aan denken. Het was zo ranzig, zo niet Jacco.

Al realiseerde ze zich, terwijl die gedachte door haar hoofd ging, dat ze niet meer zeker wist of ze hem eigenlijk wel kende.

INKIJK EXEMPLAAR

HOOFDSTUK 2

ÉÉN MAAND LATER

‘We zijn in Spanje!’ Jacco draaide zijn hoofd om naar de achterbank en maakte ondertussen een handgebaar richting het bord langs de weg. Stef juichte, Nikki klapte in haar handen.

‘Hoelang nog voor we op de camping zijn?’ vroeg Stef, terwijl hij ongeduldig uit het raam keek.

‘Iets meer dan een uur’, antwoordde Jacco, hoewel het navigatiesysteem aangaf dat het juist iets minder was. Maar Irene kende hun ongedurige zoon ook langer dan vandaag, hij zou elke minuut aftellen, dus het was geen slecht idee een marge in te bouwen.

‘Zo lang...’ zuchtte Stef op de achterbank. ‘Ik kan echt niet meer wachten.’

Irene keek naar buiten, waar het zonlicht weerspiegelde op het donkere wegdek. Ze begreep Stef wel. Ze hadden al bijna twee volle dagen in de auto gezeten, zelf was ze er ook wel klaar mee. Jacco en zij hadden elkaar afgewisseld met rijden. Ze had niet opgezien tegen het autorijden, tegen de veertienhonderd kilometer naar hun Spaanse camping, tegen de voorspelde files in Frankrijk en bij de Spaanse grens nu het hoogseizoen was losgebarsten – die waren trouwens nog best meegevallen. En ook niet tegen verveelde kinderen op de achterbank of Stefs wagenziekte, waar hij ondanks pilletjes en speciale armbandjes in heuvelachtig gebied toch altijd last van had. Maar als ze eerlijk was, had ze wel opgezien tegen de lange uren naast Jacco in de auto.

Vier weken en twee dagen, zoveel tijd was er verstreken sinds de nacht dat ze de berichten had gelezen. Ze kon zich iedere minuut van die nacht herinneren. Hoe ze wakker was geworden, hoe de telefoon van Jacco haar aandacht had getrokken, hoe ze had willen schreeuwen en gillen maar uiteindelijk stokstijf in bed was blijven liggen, haar ogen wijdopen. Om halfzeven was de wekker gegaan. Jacco was langzaam ontwaakt. Het was haar opgevallen dat hij, nog half in slaap, meteen naar zijn telefoon tastte. Was dat altijd al zo geweest? Of was het iets van de laatste dagen? Weken? Ze had het niet geweten, had niet kunnen kijken hoe ver de berichten teruggingen.

Jacco had intussen vastgesteld dat het nachtkastje leeg was. Hij was meteen klaarwakker geweest, rechtop in bed, om zich heen kijkend, op zoek naar zijn telefoon. De telefoon die zij in haar inmiddels verstijfde hand hield.

‘Zoek je deze soms?’ had ze uiteindelijk gevraagd, haar

stem schor, piepend bijna. Jacco had opgekeken, verwonderd, en meteen daarna geschrokken.

‘Mag ik hem?’ had hij gevraagd en daarna had hij zijn hand uitgestrekt om de telefoon uit haar hand te pakken. Irene had haar hand met daarin zijn mobiel echter teruggetrokken, waardoor hij in het luchtledige tastte.

Een moment lang waren ze in een vreemd vacuüm beland.

‘Wat doe je?’ was zijn reactie geweest. ‘Geef me gewoon mijn telefoon.’

Haar kaken hadden pijn gedaan toen ze de woorden uitsprak. Uitspuugde, eigenlijk. Met strakke spieren had ze naar hem toe gegooid: ‘Wie is Alina?’

Vooraf de paar seconden die volgden op haar vraag, herinnerde ze zich heel scherp. Misschien omdat ze haar blik zo strak op Jacco had gefixeerd, dat haar ogen er bijna van gingen tranen. Het had gevoeld alsof haar leven in die zeer korte tijdspanne werd bepaald, alsof zijn reactie hun huwelijk zou maken of breken.

Zo was het natuurlijk niet gegaan. Althans, niet direct. Jacco was zich rot geschrokken. Meteen daarna had hij zonder succes geprobeerd die reactie te maskeren. Maar de kleur van zijn gezicht had genoeg gezegd. Irene had nooit geweten dat de uitdrukking ‘het wegtrekken van kleur’ zo letterlijk genomen moest worden, tot aan het rood van Jacco’s lippen toe. Had ze er op dat moment werkelijk oog voor gehad, dan was het misschien wel eng geweest om te zien, dat lijkleke, bijna wasachtig. Maar ze was zo boos geweest dat het haar niet milder had gestemd.

Hij had geprobeerd het te ontkennen, dat had ze hem kwalijk genomen. Misschien was het wel minder erg

geweest als hij het gewoon meteen had toegegeven. Spijt had betuigd. Het had uitgelegd, voor zover er iets uit te leggen viel. In plaats daarvan had hij gedaan alsof hij van niets wist.

‘Alina? Ik ken geen Alina.’

‘Het moet een misverstand zijn.’

‘Vast een rare grap. Of een nepaccount.’

Jacco was nooit een erg goede leugenaar geweest. Ze had het laken van zich af gegooid en was uit bed gesprongen. Ze had geschreeuwd – vergeten was haar voornemen om geen scène te maken tegenover de kinderen – en gescholden. Jacco had geroepen dat ze rustig moest doen, dat er vast een verklaring voor was, al was het niet duidelijk geworden of die verklaring van hem zou komen. Daarop had zij haar armen over elkaar geslagen en demonstratief op die verklaring gewacht, maar die was natuurlijk niet gekomen omdat die simpelweg niet bestond.

De kinderen waren wakker geworden en de verschijning van Nikki in de slaapkamer had Irene enigszins tot bedaren gebracht. Ze herinnerde zich hoe haar ouders vroeger soms ruziemaakten en hoe verschrikkelijk ze dat had gevonden als kind. Hoe ze ertussen was gesprongen, zoals Nikki nu deed.

‘Niets’, had ze dan ook mompelend geantwoord, toen haar dochter met een dun stemmetje had gevraagd wat er aan de hand was. Daarna had Irene zich met een ruk omgedraaid en was naar de badkamer gelopen. Ze had lang onder de douche gestaan, waarbij ze tegelijkertijd wel en niet had gehoopt dat Jacco naar de badkamer zou komen. Hij had het niet gedaan en ze was razend geworden, wat waarschijnlijk ook zou zijn gebeurd als hij het wel had gedaan.

Achteraf wist ze niet hoe ze het voor elkaar had gekregen. Het ontbijt, met z'n vieren, doen alsof er niets aan de hand was. Jacco was dat goed afgegaan, dat moest ze hem nageven. Hij had gewoon koffie gepakt, was aangeschoven. Maar toen de kinderen naar school waren, was hij blijven zitten op het tijdstip dat hij anders met enige haast naar het ziekenhuis zou zijn vertrokken. Zelf had ze naar haar werk gebeld om door te geven dat ze later zou komen.

‘Ik denk dat we moeten praten’, had hij gezegd.

Irene had geen antwoord gegeven. In plaats daarvan had ze hem aangestaard, terwijl ze intussen moeite had gehad haar gevoelens te bepalen. Boosheid ja, woede, frustratie, schok – dat was er allemaal, luid en duidelijk. Maar daaronder zat een laag van iets dat ze moeilijker kon duiden. Ongerustheid. Angst.

Uiteindelijk had Jacco diep ademgehaald en zonder haar aan te kijken had hij half geknikt. ‘Oké’, had hij gezegd. ‘Het is waar.’

Verdwenen waren de vermoorde onschuld, het ‘nepaccount’, het ‘misverstand’. Hij had alles opgebiecht.

Irene staaarde met nietsziende blik naar buiten, terwijl ze Jacco’s woorden in haar hoofd weer hoorde. Kilometers donker asfalt schoten onder de auto door. De scherpe bochten en hoge wanden van de Pyreneeën hadden plaatsgemaakt voor een vlak landschap van dor gras en hier en daar een dorpje. Je zag het altijd als eerste aan de wegwijzers, dat je in een ander land was. Figueres, stond erop, een grote pijl in de richting waarin ze reden. Er kwam een herinnering boven aan vorig jaar, toen ze ook in dit gebied waren geweest. Tapas op een heerlijk terras, een kan sangria die al binnen een uur leeg was geweest. Nikki en Stef

hadden vriendschap gesloten met drie Nederlandse kinderen die met hun ouders een paar tafeltjes verderop zaten. Het vijftal had de hele avond op het plein gespeeld. Jacco en zij hadden eindeloos gepraat. Ze wist niet meer precies waarover, maar wel dat het langzaamaan donker was geworden, dat er een nieuwe kan sangria op tafel was gekomen, dat de tapas maar bleven komen en dat ze zo volmaakt zorgeloos was geweest, al realiseerde ze zich dat nu veel meer dan destijds.

Even keek ze opzij. Jacco keek naar de weg, maar leek in gedachten ergens anders te zijn. Ze wist niet waar en ze vroeg het niet. Langzaam gleden haar gedachten weer terug naar dat moment aan de ontbijttafel. Het was dus waar. Het had hem wat tijd gekost om dat toe te geven, maar toen hij het eenmaal deed, vertelde hij alles. Hoe hij 'Alina' – of ze echt zo heette wist hij niet, maar hij ging ervan uit omdat hij geen reden kon bedenken waarom iemand zichzelf met een andere naam zou voorstellen, iets waar Irene niet zo zeker van was – was tegengekomen in de kroeg. Dat was op zichzelf zeldzaam, want Jacco kwam maar weinig in de kroeg. Te weinig, zei hij soms, maar zoveel vrije uren had hij nu eenmaal niet en hij besteedde ze doorgaans liever aan zijn kinderen.

Die avond had hij afgesproken met wat oude vrienden van zijn vroegere voetbalteam. Ze hadden geborreld in een kroeg niet ver van het ziekenhuis. Jacco had het niet zo laat willen maken, maar het was gezellig geweest. Het ene biertje had het andere opgevolgd en bij elk drankje was zijn vastbeslotenheid om vroeg naar huis te gaan een stukje verder afgebrokkeld. Irene had die avond doorgebracht op de bank met Netflix. Aan de ene kant zou ze het

leuk hebben gevonden om zijn vrije avond met Jacco door te brengen, omdat ze elkaar al niet zoveel zagen. Maar aan de andere kant was ze ook blij geweest dat hij eens wat ontspanning had, omdat hij zichzelf dat maar zo weinig gunde. Bij het naar bed gaan had ze hem geappt, maar hij had niet geantwoord. Daar had ze om moeten glimlachen. Het was lang geleden dat Jacco een avond echt uit was geweest.

Ze was in slaap gevallen en de volgende ochtend had hij naast haar gelegen. Ze wist zich niet te herinneren hoe laat hij was thuisgekomen. De dag erna had ze niets aan hem gemerkt, dat wist ze zeker. Kon hij zo goed toneelspe-len? Of had ze gewoon niet opgelet? Als ze eerlijk was, kon het best dat laatste zijn. Voor haar was het een werkdag geweest en nadat ze de kinderen de deur uit had geholpen, was ze zelf haastig naar school vertrokken. Jacco sliep toen nog. Toen ze thuiskwam hadden ze gegeten en 's avonds was ze weer achter haar laptop gekropen om nog even iets af te maken, wat uiteindelijk bijna de hele avond had geduurd. Jacco had televisiegekeken en ze hadden niet veel gepraat.

Ja, eerlijk gezegd twijfelde Irene of ze het zou hebben gezien als hij de lippenstiftafdrukken van die vrouw nog in zijn nek had gehad. En misschien was dat ook wel het probleem tussen hen de laatste tijd. Al had Jacco daarover niets gezegd. Hij had er eigenlijk sowieso niet veel woorden voor gehad.

'Ik had te veel gedronken', was een van de dingen geweest die hij wel zei. En ook: 'Het gebeurde gewoon.' 'Zij versierde mij.' 'Ik kende haar niet.' 'Ik wilde het niet.' 'Het heeft niets met jou te maken.' Allemaal clichés, waar Irene

niets mee kon. Natuurlijk was het nog erger geweest als hij het op haar had afgeschoven. Ze had vriendinnen bij wie dat was gebeurd. ‘Omdat jij zo weinig aandacht voor mij hebt, dwing je me om het ergens anders te zoeken’, had de man van een van hen na zijn overspel gezegd. Geen wonder dat dat huwelijk de ontrouw niet te boven was gekomen, vond Irene.

Maar Jacco’s verklaringen waren eigenlijk ook geen echte verklaringen. Ze waren meer dan twaalf jaar bij elkaar en hij was in die tijd natuurlijk heus weleens vaker in een kroeg geweest. Daar had hij dan de nodige aandacht gekregen van andere vrouwen. Dat wist Irene zeker, het was ook weleens in haar bijzijn gebeurd. Ze was niet jaloers aangelegd en moest er altijd wel om lachen. Ergens maakte het haar ook trots. Jacco was aantrekkelijk en gewild, en helemaal van haar.

Nooit eerder was hij op die avances ingegaan. Dat had hij gezworen en Irene geloofde hem. Ondanks haar boosheid kon ze zich niet voorstellen dat Jacco al jaren een vreemdganger zou blijken te zijn. Maar waarom deze keer dan wel? Dat had Irene hem keer op keer gevraagd, maar een antwoord had ze niet gekregen. Was hij niet gelukkig in hun huwelijk? Miste hij iets bij haar? Dat was het niet, had Jacco haar verzekerd, het had niets met haar te maken. Maar nu met zijn ontrouw de basis onder haar vertrouwen was weggeslagen, had ze moeite dat te geloven.

Nee, hij was niet verliefd, had hij haar verzekerd. Die vrouw, Alina, was niet eens zijn type. Ze was naar hem toe gekomen en ze waren aan de praat geraakt, omdat zij iets zei over zijn schoenen en dat was grappig geweest, al kon hij zich achteraf niet meer herinneren wat dat precies

was geweest. Na een kort gesprekje was Alina teruggaan naar de vriendin met wie ze was gekomen en pas tegen de tijd dat Jacco eigenlijk naar huis had willen gaan, had hij haar weer gezien. Zijn vrienden vertrokken en hij was hetzelfde van plan, maar Alina bood hem een drankje aan en toen had hij ja gezegd. Omdat ze iets in hem had losgemaakt, ja, dat moest hij wel toegeven. Achteraf kon hij zichzelf wel voor zijn kop slaan dat hij op haar aanbod was ingegaan, vooral omdat dat drankje geen biertje bleek te zijn maar een gin-tonic met veel gin en weinig tonic. Gevolgd door een tweede en een derde. Alina's vriendin was naar huis gegaan tegen de tijd dat Jacco er al niet eens meer aan dacht dat hij dat ook zou kunnen doen.

Alina bleek een appartement niet ver van de kroeg te bewonen. Althans, Jacco meende dat het niet ver was, maar eigenlijk kon hij zich niet precies herinneren hoe lang ze in de taxi hadden gezeten.

'Nee', had hij eerlijk geantwoord toen Irene hem had gevraagd of hij tijdens die taxirit geen last had gehad van schuldgevoel. 'Daar was ik te dronken voor.'

Alcohol, het was natuurlijk vreselijk cliché om dat als verklaring op te voeren, en tegelijkertijd voelde het voor Irene ergens als een opluchting. Al was het zoveel lager dan ze Jacco ooit had ingeschat.

De seks was niet bijzonder geweest, had Jacco verteld nadat ze maar was blijven doorvragen. De eerste paar keer had hij haar vragen afgewend. Ze moest het niet willen weten. Ze moest zichzelf niet zo kwellen. Maar zo werkte het niet voor haar. Ze moest het juist wel weten. Alles. De hele appel, hoe zuur die ook was. Pas als ze het allerdiepste punt zou bereiken, kon ze voor haar gevoel weer

nadenken. Tijdens Jacco's relaas had ze voornamelijk naar de ontbijtboel gestaard, die daar maar op tafel stond. De korstjes op Stefs bord, een gewoonte uit zijn peutertijd die hij niet was ontgroeid. De halve beker melk die Nikki had achtergelaten. De yoghurt in haar eigen bakje, onaange-roerd omdat ze bij het idee van eten al bijna moest over-geven.

Toen Jacco vertelde wat er precies was gebeurd, had ze niet kunnen blijven zitten. Rusteloos was ze overeind gekomen, had de borden slordig op elkaar gestapeld en had het hele boeltje op het aanrecht gezet, waar de stapel vervaarlijk had gewankeld. Ergens had ze gehoopt dat hij zou omvallen, gewoon omdat het paste bij de hele situatie. Scherven. Maar de stapel was blijven staan en zij was weer gaan zitten zonder iets in de vaatwasser te zetten.

Ze hadden seks gehad, niets meer, niets minder. Alina had gezegd dat ze single was en dat ze dit normaal gespro-ken nooit deed, zomaar iemand mee naar huis nemen. Irene geloofde er niets van, Jacco liet zich daar niet over uit. Na de seks was hij gaan douchen en daar, in Alina's douchecabine, was hij langzaam ontнуchterd en had hij enig besef gekregen van wat hij had gedaan. Meteen had hij zich verschrikkelijk schuldig gevoeld, bezwoer hij Irene. Die woorden hadden Irene koud gelaten. Schuldig, makkelijk om te zeggen. Dat was wel het minste wat hij kon voelen. Maar wat kocht je ervoor?

Hij had zijn nummer niet gegeven, wel zijn naam. Hij had Alina verteld dat hij getrouwd was en dat hij het bij deze ene keer zou laten. Dat hij spijt had, dat hij zijn huwe-lijk helemaal niet kapot wilde maken. Zij had beloofd dat ze geen contact zou opnemen, maar die belofte had ze

gebroken. Via Facebook had ze hem gevonden en Jacco, niet thuis in social media, had kennelijk op ‘accepteren’ gedrukt toen ze een berichtenverzoek had gedaan.

‘Waarom heb je het niet meteen verteld?’ had Irene gevraagd. En ook: ‘Zou je het hebben verteld als ik er niet zelf achter was gekomen?’ Die laatste vraag was voor haar heel belangrijk. Jacco had ja gezegd, maar wat moest ze daarvan geloven? Hij had drie dagen de tijd gehad en toen had hij ook niets gezegd. In plaats van eerlijk te zijn had hij gedaan alsof er niets aan de hand was. Was hij gewoon naast haar in bed gestapt, had haar tegen zich aan laten slapen, had haar gekust met dezelfde lippen die nog maar een of twee etmalen daarvoor die van Alina hadden ver-slonden. Ze had zich vies gevoeld bij dat idee. Ze had zich sowieso vies gevoeld, al was zij niet degene die zich door een ander had laten aanraken.

Toen hij alles had verteld, had Irene Jacco gevraagd om weg te gaan. Ze wilde niet in zijn buurt zijn, niet zijn gezicht zien, zijn mond. Ze wilde alleen zijn.

Hoewel ze zich het liefst ziek had willen melden, was ze uiteindelijk rond elf uur toch naar haar werk gegaan. Het was niet het probleem van haar werkgever of de leerlingen en ouders met wie ze die middag afspraken had, zo had ze ferm geredeneerd. Ze wist niet meer hoe ze de dag was doorgekomen, hoe ze normaal had kunnen doen. Tegen de tijd dat ze naar huis moest, had ze Jacco gebeld dat hij de kinderen moest ophalen, wat hij zonder tegen-spraak had geaccepteerd. Irene had geen idee of dat in zijn schema paste en het kon haar ook niet schelen. Zelf had ze Rianne, haar zusje, gebeld om ergens sushi te gaan eten en wijn te gaan drinken. En toen, na haar eerste wijntje, had

ze eindelijk dat gevoel toegelaten dat al de hele dag sluimerde onder haar schok, woede en ongeloof: de angst dat Jacco haar zou inruilen.

Het moest er vreemd uit hebben gezien, in het restaurant. Zij in tranen, Rianne die naast haar zat en haar troostte. Na een paar minuten had ze zichzelf weer onder controle gekregen en vervolgens hadden ze het een hele tijd over Irene's angst gehad.

‘Wil je van hem af?’ had Rianne haar onomwonden gevraagd.

Irene wist niet welke conclusie ze uit haar eigen dubbele gevoel moest trekken. Aan de ene kant was ze razend over de ontrouw. Het voelde zo goedkoop, vies en onzinnig. Kon ze hem vergeven? Kon ze hem vertrouwen? Allemaal vragen waarop ze geen antwoord had.

Aan de andere kant, haar angst zei ook iets. Als ze bang was hem kwijt te raken, betekende dat toch dat ze met hem verder wilde? Dat laatste was Rianne's conclusie geweest, maar zo zwart-wit was het voor Irene nou ook weer niet. Het was nog zo vers, ze wist nog helemaal niet wat ze wel en niet wilde. Voor nu wilde ze niet in zijn buurt zijn, dat wist ze wel.

Rianne zou Rianne niet zijn geweest als ze geen eerlijkheid van Irene zou hebben verlangd.

‘Hoe ging het de laatste tijd tussen jullie?’ had ze gevraagd. ‘Had je wel genoeg aandacht voor hem?’

Irene was boos geworden om die vraag. ‘O, nu ligt het ineens aan mij?’

Rianne had haar hoofd geschud. ‘Dat zeg ik niet, maar het kan geen kwaad om ook naar jezelf te kijken. Als er iets mis is tussen jullie, dan is dit het uitgelezen moment

om daaraan te werken. Een grotere wake-upcall ga je niet krijgen.'

Ja, ze waren allebei druk, te druk misschien wel. Dat had Irene toegegeven. In haar hoofd stonden altijd tien tabbladen open en als ze eerlijk was, was Jacco vaak het tiende tabblad. Dat toegeven aan zichzelf had ongemakkelijk gevoeld, alsof ze het vreemdgaan daarmee gladstreek.

'Dat doe je niet', had Rianne gezegd. 'Maar je kunt wel je eigen lessen trekken. Als je met hem verder wilt, zal er iets moeten veranderen. Dit is een moment waarvan jullie allebei kunnen leren.'

Daarin had Irene haar zusje gelijk moeten geven en toen hadden ze samen gelachen om het feit dat Rianne nu met wijs relatieadvies kwam, terwijl ze er zelf niet in slaagde een relatie langer dan een maand of drie in stand te houden. Wat dan weer te maken had met haar voorkeur voor foute mannen, maar dat onderwerp had Irene maar even niet aangeroerd, omdat Rianne net voor de zoveelste keer was teleurgesteld door een man. Niet omdat hij vreemdging – 'Dat was het enige wat hij niet deed', had Rianne cynisch gezegd – maar omdat zijn baan als accountmanager bij een energiebedrijf compleet verzonnen bleek te zijn. In plaats daarvan lichtte hij datzelfde energiebedrijf op door voor honderdduizenden euro's stroom af te tappen om zijn wietplantages in leven te houden. 'Ik vond wel dat hij veel cash had', had Rianne achteraf gezegd. Irene kon niet geloven dat haar zusje zo naïef was geweest, maar ze had het afgeleerd er iets over te zeggen. Met Jacco had ze het er wel uitgebreid over gehad. Na al die jaren, en al die mannen, zou Rianne toch beter moeten weten. Irene zou willen dat haar zusje zichzelf een keer vermande en

zou wegblijven bij die foute, half-criminele types die zich begaven in een wereld waar Rianne maar moeilijk van los leek te kunnen komen.

Zo vaak had Irene zichzelf wel voor haar kop kunnen slaan. Als zij niet iets met Barry had gekregen, als zij haar zusje niet had voorgesteld aan diens vriend Sef, dan was het misschien anders gelopen. Dan was Rianne niet terechtgekomen in die ongezonde relatie op een punt in haar leven dat ze toch al kwetsbaar was. Ze waren zussen, maar hun hersenen verschilden zoveel van elkaar dat het soms een wonder was dat ze elkaar toch nog begrepen. Irene was stabiel, minder te beïnvloeden. Verstandiger, ook. Dat vond zij niet alleen, dat vonden ze allebei. Rianne zat anders in elkaar. Irene dacht nog steeds dat het allemaal was terug te voeren op een diepgewortelde onzekerheid bij haar zusje. Een onzekerheid die maakte dat ze zich helemaal kon verliezen in iemand die sterk overkwam, dat ze zich daarbij wilde aansluiten. En ook dat ze gevoelig was voor mannen die haar behandelden als een prinses. Dat had Sef gedaan, in het begin. Daarna was het manipuleren begonnen, het uitkleden van Riannes zelfvertrouwen, het afhankelijk maken. Irene had lang nodig gehad om te accepteren dat ze niet had gemerkt hoe het met Rianne bergafwaarts was gegaan, terwijl ze er toch met haar neus bovenop stond. Zelfs nu, na al die jaren, speelde dat schuldgevoel nog mee. Als zij destijds Sef niet had geïntroduceerd, als zij beter had opgelet, als zij Rianne tot een ander inzicht had kunnen brengen...

Jacco vond dat ze dat moest loslaten. Rianne was uiteindelijk bij Sef weggegaan en met de nodige therapie was haar zelfvertrouwen weer hersteld. Maar nog steeds

speelde die eeuwige onzekerheid haar parten. Die onzekerheid die maakte dat ze altijd viel voor de sterke mannen, de alfa's. De mannen die haar een geweldig gevoel gaven en haar uiteindelijk altijd weer in de steek lieten, omdat ze nu eenmaal eeuwige jagers waren.

Helaas ging die onzekerheid nog verder dan dat. Haar zusje had zoveel talenten en toch had ze nooit een studie afgerond of een baan met potentie gehad. Ze redde zich prima, dat was het probleem niet. Ze had altijd wel een los-vast baantje en zat nooit zonder geld, maar Irene wist dat Rianne zoveel meer in haar mars had. Misschien zou ze dat zelf ook nog eens gaan inzien. Gewoon een leuke man en een leuke baan, dat gunde ze haar zusje.

Soms dacht ze dat ze zelf geluk had gehad. Geluk dat ze na die paar maanden met Barry tot inkeer was gekomen. Het was spannend geweest – hij was spannend geweest, vooral – maar de wereld waarin hij leefde was niet haar wereld. Als ze iets had geleerd, was dat het. Nog altijd dacht ze niet graag terug aan hoe het toen was afgelopen. Die ene dramatische avond had haar voor altijd veranderd. Lange tijd had ze dat als iets negatiefs gezien, als een trauma zelfs. Maar langzaamaan was ze erin geslaagd dat beeld te veranderen. Nee, ze was niet meer dezelfde. Ze was wijzer geworden. Het was een harde les geweest, maar wel een duidelijke. Was ze spiritueler van aard geweest, dan had ze misschien geloofd dat het leven haar een belangrijke les had willen leren. Eentje die ze uiteindelijk tot zich had genomen. En toen was ze Jacco tegengekomen.

'Dat wil je toch wel?'

'Hm?' vroeg Irene, toen ze zich had gerealiseerd dat

Rianne haar voor de tweede keer dezelfde vraag stelde. Haar zusje had haar hoofd schuin gehouden en haar afwachtend aangekeken. 'Wat?' vroeg Irene.

'Verder met Jacco', had Rianne gezegd. 'Dat wil je toch wel?'

Irene had geknikt en dat ook gemeend, al had ze ergens in zich ook een bepaalde weerstand gevoeld. Ja, ze wilde verder, maar nog meer dan dat wilde ze dat het allemaal nooit was gebeurd. Dat Jacco hun leven samen niet ingewikkeld had gemaakt, niet overhoop had gegooid op een manier die niet zomaar te herstellen was. Ze was boos en bang, maar ook vond ze het zo zonde dat alles wat ze hadden, hun leven, hun geluk, nu besmeurd leek te zijn. Het was niet nodig geweest. Ze wilde heus geloven dat ze in een moeilijke periode zaten, dat ze meer tijd aan elkaar hadden moeten besteden. Maar vreemdgaan... Het maakte het alleen maar moeilijker. Als er een wake-upcall nodig was geweest, dan toch niet op deze manier?

'Ik hoop dat ik het kan', had ze tegen Rianne gezegd. 'Op dit moment heb ik het gevoel dat ik hem nooit meer helemaal zal kunnen vertrouwen. Hopelijk wordt dat beter.'

'Dat zal ook van hem afhangen. Hij zal je het vertrouwen moeten teruggeven.'

'Ja.' Irene had geknikt en over die woorden nagedacht. Dat zou Jacco inderdaad moeten doen.

Vooralsnog vond ze het lastig te bepalen of hij daar veel moeite voor deed. Hij had zich zeker schuldig gevoeld en hij was het onderwerp niet uit de weg gegaan, maar ze vroeg zich af of hij echt wist hoezeer haar vertrouwen was beschadigd. 'Het komt te voet en gaat te paard', had ze op een bepaald moment gezegd, maar daarop had

Jacco geantwoord dat het ook haar eigen keuze was hoe ze dat zag. Op zulke momenten vond Irene dat hij er wel erg makkelijk overheen stapte. En zo waren er wel meer momenten. Toen hij vorige week had gezegd dat hij naar de afscheidsborrel van een collega ging en daardoor later thuis zou zijn, vond hij het vreemd dat Irene achterdochtig had gereageerd.

‘Als die vrouw weer opduikt, weet ik echt wel beter’, was zijn antwoord geweest, nonchalant uitgesproken.

‘Hij is een man’, was Riannes reactie geweest. ‘Mannen denken anders.’

‘Zijn we er nu al eens?’ Stefs verveelde stem vanaf de achterbank haalde Irene uit haar gedachten. ‘Mijn iPad is leeg.’

‘Nog even’, zei ze. Ze keek naar buiten en schoof haar zonnebril van haar haar naar haar neus. Ze hadden inmiddels de snelweg verlaten en Jacco remde af. Er stond een file voor het tolpoortje en toen ze daardoorheen waren, konden ze aansluiten bij een opstopping op de provinciale weg. De Spaanse autoriteiten hadden deze dag niet voor niets als zwarte zaterdag aangemerkt. In Frankrijk was het al absurd druk geweest en de lokale wegen in Spanje konden de toestroom van het vakantieverkeer niet aan. Irene zag de ene na de andere Nederlandse nummerplaat. Ineens werd ze overvallen door een gevoel van zinloosheid. Tot een maand geleden had ze zo uitgekeken naar de zomervakantie. Nu kwam het haar voor als stompzinnig om je halve huisraad in de auto te stouwen en veertienhonderd kilometer over te drukke wegen naar Spanje te rijden. Waarvoor? Een break uit je normale leven? Ze wilde dat het mogelijk was. Ze wilde echt dat ze met het

vervliegen van de kilometers onder de banden van de auto de dagelijkse beslommeringen ver achter zich had gelaten. Zo had het altijd gewerkt. De drukte in de periode voorafgaand aan de vakantie was ze na twee dagen vergeten. Het grote ontspannen begon doorgaans zodra ze zich uitstreckte in de zon. En misschien wel eerder. Met een laat glas wijn op het terras van een fantasieloos maar functioneel weghotel langs de Route du Soleil, na een lange dag rijden. Zelfs uit zulke kleine dingen had ze altijd het vakantiegevoel kunnen halen. Maar ze wist heel goed dat ze dit jaar behalve een auto vol spullen ook een hoofd vol bagage had meegenomen. En die zou echt niet verdwijnen onder de Spaanse zon. Dit jaar was het anders.